

Bog nas ima res rad

p. James Smith

Vemo, da bi morali ljubiti Boga. Ampak Bog nas ima rad, še preden ga imamo mi radi. Ali to res verjamemo? Ali razumemo, kaj to pomeni?

Mislil si, da me ima sicer Bog rad – a samo, če ga imam tudi jaz rad. Bog me ima rad – a si moram zaslužiti njegovo ljubezen. Bog me ima rad – a to ljubezen lahko izgubim zaradi greha. Nič od tega ne drži. Božja ljubezen je brezpogojna. Bog me samo ljubi. Ljubi nas, ker biti Bog pomeni imeti rad.

Božjo ljubezen skušamo razumeti, ko jo opredelimo kot brezpogojno, nezadržno in neprelomljivo. A čeprav te besede razumemo, je naša izkušnja ljubezni drugačna. Ljubimo malo ali veliko, do neke mere, razen če, pod pogojem. Čeprav imamo radi, kakor le moremo, ima naša ljubezen meje, ki jih postavlja naša človeškost. Tudi če zdaj še nismo dosegli te meje, jo sčasoma bomo. Človeška ljubezen je namreč pristranska.

Veliko odtenkov ljubezni poznamo – od zgolj blage nagnjenosti do ljubezni “a umret”. Najbolj intenzivna ljubezen pomeni, da drugemu želim najboljše. Tako Bog želi najboljše vsakemu izmed nas. A sama želja umre brez dejanj. Zato ljubiti pomeni tudi izkazovati to ljubezen. Tako nas Bog ljubi – da nam dela dobro – nas ustvari, ohranja pri življenju, nam odpušča, nas spremlja.

Mož v Goslaču na strehi vpraša svojo ženo, če ga ljubi. Golda mu zavpije v odgovor: “Po 25-ih letih pranja, čiščenja, kuhanja in prenašanja tvojih otrok – mislim, da ja.”

In Tavye zavzdihne: “Po 25-ih letih je to dobro vedeti.”

Seveda nismo edinstveni v tem. Nismo Božja edina ljubezen. In vendar je Božja ljubezen nekako ekskluzivna, osebna za vsakega izmed nas. Bog nas ne ljubi vseh skupaj, ampak posamično.

Bog nas ne ljubi na splošno, ampak vsakega posebej.

To nam bo bolj jasno, če rečemo, da nas Bog ne le ima rad, ampak smo mu všeč. Tudi ljudje imamo lahko nekoga radi, a ga ne maramo. Na primer sovražnike. Želimo jim dobro, a le, če so daleč od nas.

A če nam je nekdo všeč in ga imamo radi, je to povsem drugačna ljubezen. Obarvana je s čustvi. Strastno jim želimo dobro, veselimo se njihove sreče, postanejo del našega življenja.

Don Kihot je gledal gostilniško deklo, blatno in prepoteno, in videl Dulcinejo, svojo plamiško damo. Zaradi notranjega bistva ljudi, ki jih imamo radi, so nam všeč tudi njihove zunanje posebnosti. Kot poje Frank: “Kako nosi svoj klobuček ali kako pije čaj – tega mi ne morejo vzeti.”

Vsak od nas je svojevrstna kombinacija lastnosti, dejanj, greha, milosti, izkušenj in genov. Nihče ni takšen, kot sem jaz. Kako izgledam, kako se obnašam, želim, prizadevam in sanjam. Tega Bogu nihče ne more vzeti.

Božja ljubezen do nas je glave in repa, celo iracionalna. Kot naklonjenost Sanča do Don Kihota. Vprašali so ga: “Don Kihot je nor, bori se z mlini na veter, bojuje se z živino, zakaj mu slediš?” In Sančo je zavzdihnil: “Všeč mi je. Ne vprašajte me, kako in zakaj. Res mi je všeč.”

Izkusi, kako osebna in globoka je Božja ljubezen do tebe. Močno začuti Božjo naklonjenost. Brez če, in, ampak!

vir: <http://celebrationpublications.org>

prevod: Petra Grimani